

Knock out Bemutató a színházban

A főcímet komolyan kell venni. A szerzői triumfvirek: Szinetár György, Szenes Iván Lendvay Kamilló arról beszélnek — műfaji meghatározással musical kriminek becézett három felvonáson keresztül —, hogy Tom King csak húsvéti sonkákkal vagy araszoló kézmozgással mérhető tetemes bicepszével kicsapja-e a világbajnoki ringből félelmetes ellenfelet, akinek félelmetességét tovább mitizálja, hogy jómaga meg sem jelenik a színen, csak gengszter-menedzserét, annak piszkos üzenetét, s a csempészek siserehadát láthatjuk mintegy jellemzőképpen. Két tábor ütközik össze — tanítaná az egyszeri tanító bácsi, ha tanítania kellene, de ilyen gyengécske dolgokat szerencsére nem sóznak a nyakába — tehát két tábor, a sportszerű eszközökkel és a sportszerűtlenül üzletelők tábor. S a szerzők mondanója egyrészt arról szól, hogy a sport üzleté aljasodva elveszti hamvas szépségét, barátságos izgalmát, a színpalak mögötti alkudozásoknak és a közönséget becsapó profeszionista módszereknek órái megszámlálhattak, másrészt arról, hogy győz a jó, a tisztességes, s veszt a korrupt, a bundázó. (Ambátor ez utóbbi kifejezés megzavarhatja a nézőt, nehezen igazodik el, hova is tegye a történetet.) Vagyis Tom King és menedzsere, Peleden, a darab pozitív hősei, Gould és bandája, az ellenfél, pedig a negatív. Ehhez csak annyit kell hozzátenni, hogy az egész profi boxvilágot meg lehetős viszolygással fogadjuk, tehát a pozitív hősök csak relative pozitívek, a negatív hősök pedig abszolúte negatívak...

Lennének, ha a darabot is komolyan kellene venni. Szerencsére nem kell. A krimi ugyanis — egyre pöffeszkedő honi gyakorlatunkban — a népszerű igénytelenség olyan bástyáin tart, amit a korizlést lovagló Kórműves Kelemenek kikezdehetetlen masszívuságúra építettek, kőfalaiba belemalterozva a vígjátéki sémák és a könyvnyűzene kapatos receptjeit.

Pardon egy szóra. A zenét visszakérjük, mert Lendvay Kamilló érdeme a darab egészében oroszlanrészní; dzsesszes, revülehetőségekre ingerlő muzsikája sokkal közelebb visz a színpadon meglevenedő amerikai szórakozás, hippi-pince, rulett-bár és más lezserségek couleur locale-jához, mint a felszínes történet, vagy azon fűzfármek feltupírozott, komótos végkiárusítása, melyek egyik hivalkodó típusát mindjárt melegeben feljegyeztem: „addig megy a whisky, míg a pincér tálcán visz ki”. Szóval a zene a darab fő talentuma, ugyanakkor a zene jelleg az előadás fő gyengéje — noha Szalatsy István kissé levegőtlen, de pontos dirigálása minden tőle telhetőt megtesz, hathatósan garantál a zenekar részéről. De hát nyúlóból nem lesz hőzöntőger, így az énekesi

Eszperantó tanulmányi verseny

Hazánkban először rendeznek az idén eszperantó tanulmányi versenyt. A nemzetközi nyelv legjobb ifjú művelői — jutalomképpen — nyári táborozáson vesznek majd részt. Az első eszperantó megyei tanulmányi verseny kedden zajlott le Pécsen. Előzőleg házi-versenyeken döntötték el, hogy ki képviselje az iskoláját, s ennek megfelelően harmincnál több általános és középiskolai diák vett részt a pécsi versenyen. A győztesek ingyenesen vesznek majd részt a gyulai eszperantó nyári szabadegyetem keretében júliusban nyíló ifjúsági táborozáson.

Szilágyi József felvétele

Kállay Bori és Jászai László az I. felvonásban

készségekkel mérsékeltlen hivalkodó prózista-szereplők bizony átizzadtak az előadást. Elfogadhatót elsősorban Jászai Lászlótól és Kállay Boritól kaptunk — ők „tartották” az előadást, meg a mozgalmass balettbetétek, ahol a színház fiatal gárdája vendégművész: Somos Zsuzsa koreográfiáját mutatta be, tetszetősen. Szász Károly nagyvonalú rendezése szerencsésen hangsúlyozza a darab revü-jellegét (6 tervezte a jelmezeket is), amihez

Sándor Lajos modern határus díszletei adnak invenciót. Lakky József a tőle megszokott humorral, Csizmadia László visszafogottan játszik papírmáséfigurákat, s villanásnyi szerepekben találó alakításokat kapunk Pagonyi Nándortól, Katona Andrástól, Kovács Gyulától, Szabó Istvántól, Marosi Károlytól és Zádori Istvántól. Máthé Eta Mabel-je szereposztási tévedés.

Nikolényi István

Néhány nap óta ismét a napfény városa Szeged. Ebben a ragyogó tavaszi napsütésben, úgy látszik, még könnyebb észrevenni a várost csúfító, dűledező házakat, szemétkupacokat, rossz úttesteket. Azt, amit a szegedi polgár nap mint nap lát. A beérkező levelek java része — és java — a jó gazda szemével veszi észre a hibákat, de akadnak olyanok is, akik jogosnak vélt haragjukban eltévesztik a mértéket, és a panaszt összetévesztik a vádaskodással. Jó lenne, ha az utóbbiak megértenék: a jogos kérés önmagában is megállja a helyét, a vádaskodó általánosításokra nem vagyunk kíváncsiak.

Dimbes-dombos utca

Köztudott, hogy Szeged eléggé sík vidék, szánkózáshoz sincs megfelelő terepe. A Vadász utca 6. számú ház előtt — ahogy Kelemen István (Vadász utca 8.) olvasónk tájékoztat bennünket — mégis jókora domb nőtt nemrégiben. Az utca lakói meglepéssel vették észre, hogy az úttisztítók oda ürítik a szeméthordó kukákat. Szemben a megyeházzal, néhány méterre a sarki élelmiszerüzlettől. Levélírónk a Tiszta Szeged mozgalomtól is várja a megoldást!

Műemlék-e a rom?

A dombocská problémája persze eltörpül amellelt, amelyet Turai László (Somogyi utca 12.) levélírónk emleget föl. A Somogyi utca 14. számú dűledező, kitámasztott falú házra hívja fel a figyelmet, amely az idegeneknek jobban szembe szúr, mint a szemben levő nyolc emeletes épület. A házban már csak egy lakó maradt, ő, úgy látszik, kevésbé fél attól, amitől levélírónk: hogy rádől a fal. Jogos a kérdés, műemlék-e a romos ház, hogy lebontása még mindig késik?

Fotoszakkörök kiállítása

A Tanácsköztársasági Művészeti Szemle Csongrád megyei Operatív Bizottsága rendezésében április 4-én délelőtt 11 órakor a makói József Attila Múzeumban nyílt meg a Csongrád megyei fotoszakkörök kiállítása. A tárlatot Dóme Mihály szak-középiskolai igazgató adta át a közönségnek. A zsűri döntése szerint az első díjat Nagy Sándor hódmezővásárhelyi pályázó nyerte, második ifj. Pórszász János szegedi fotós, harmadik Horváth István makói, illetve Szeke- res Ferenc mihályteleki pályázó. Aranyoklevéllel jutalmazták a mihályteleki fotoszakkört és Ókrós Terézia mihályteleki amatőr-fotóst is. A balástyai fotoszakkör ezüst- oklevelet, a dorozsmai pedig bronzoklevelet nyert.

Eötvös emlékezete

Ötven éve, 1919. április 8-án hunyt el báró Eötvös Loránd, a nagy magyar fizikus, pedagógus és kultúrpolitikus. Elettémének jelentőségét Nagy Károly professzor, az Eötvös Loránd Tudományegyetem rektora, az elméleti fizikai tanszék vezetője méltatta:

— Eötvös Loránd a magyar tudományos élet kiemelkedő egyénisége volt. A legmagasabb szinten sajátította el kora matematikáját, kémiaját és fizikáját. 1871-ben a pesti tudományegyetem fizikai magántanára lett, egy évvel később pedig ugyanitt az „elméleti, vagyis felsőbb természettan” nyilvános rendes tanára volt már. Kultuszministerségének rövid néhány hónapjától eltekintve, ezen a poszton élete végéig kitartott. 1873-ban a Magyar Tudományos Akadémia levelező, két évvel később pedig rendes tagja lett.

Türelmes biciklisták

Fodor József (Újszeged, Alsókikötő-sor) olvasónk az újszegedi kerékpárosok mostoha sorsáról panaszkodva kéri, hogy javítsák meg az általános iskola és a híd közötti időnként járhatatlan útszakaszt, ne kelljen két és fél kilométert kerülni az Odesszai körúton. Úgy vette

észre, hogy a kerékpármegőrzők száma nem hogy növekedne, de egyre fogy, s a meglevők sem állnak mindig a biciklisták rendelkezésére. A színház előtt például este 8 után elhagyja őrzője, mert a bódét nem fűtik. Panaszaira, ha más nem, talán a tavasz talál majd megoldást.

Mindennapi vitáink

Hosszú levelet írt Tóth János (Kossuth Lajos sugárút 72/b) egy mindennapi eset kapcsán, a sorbanállásról. Arról, hogy a tolakodó gyerekeket megszólják a felnőttek, pedig sok akad közöttük is, aki beáll a vásárló kisgyerek elé, mert az nem mer szólani. Gyáva és káros ez a magatartás, amelyen azonban a panaszkönyv nem tud segíteni. Mi sem. Legfeljebb a kiszolgáló — mert van olyan is —, aki csak a soronkövetkező vendéget szolgálja ki.

Húsvéti képernyő

A hímestojás-készítők preziz mûgondjával állították össze a húsvéti tévéműsort, igazában valamennyi korosztály talált a négy napon kedvére valót. Kiváltképp a beiktatott sorozatfilmeknek volt sikere — velük részint végig, részint indításukban ismerkedtünk meg. Bizonyára sokan várják majd vissza, folytatásban, a Turpi úrfi rajzos hőseit, a Foxi-Maxi alkotóinak, William Hannának és Joseph Barberának újabb produkcióját. A Vénusz urai alig több fantáziával kerültek elénk a korábbi Orion-históriánál, de hát a film kifejezetten az ifjúságnak címzett kalandtörténet, s azok érdeklődését nem is célozta esélytelenül.

Maradna méltatásra a pénteki képesített rádiókabaré, az Irta, aki mondja — első sorban azért, mert a televízióval szemben amolyan mintapédának gyakran fel-emlegetik a rádió szórakoztató-kabaré műsorait; hogy azok mennyivel jobbak, szel-

lemesebbek, érdekesebbek, s hogy a képernyőnek profitálnia kellene belőlük. Most megpróbálkoztak vele, mérsékeltabb eredménnyel — de a szándék feltétlen dicséretes, mégha egyelőre az is az ítélet, hogy: mindenki jobban csinálja a maga „iparát”. További ötlettel a rádiókabaré kitűnő televíziós fogásokkal tölthető fel, érdemes kikísérletezni. Kevésbé tetszett viszont a Robert Thomas krimijéből készült tévéjáték (A második lövés), mert a cselekmény túlzottan sablonos, kiszámítható, ugyanakkor vontatott előadásával igazán nem érteni, mi szükség van a mozikban egymást érő krimi-széria mellett hasonló sztorikkal próbálkozni képernyőn. Az ilyesfajta képtelen bűntügyi sémákat hagyjuk meg a koronázott hősöknek, Templar Simonnak és társainak — nekik már a történetektől függetlenül is bérletük van a nézők szívében.

N. I.

Fontos határozatok, tennivalók

Megjelent a Pártélet új száma

A Pártélet áprilisi számát gazdag információs, vitaközlő és tapasztalatszerző szándék jellemzi. A KB folyóirata — dokumentumként — közli Biszku Béla politikai akadémiai előadását a párt vezető szerepéről. Sok gondolatot adó szerkesztési cikkek szólnak két, a közeljövőben előttünk álló fontos évfordulóról: hazánk felszabadulásának negyedszázados ünnepére készül az ország társadalma és Lenin születésének 100. évfordulójára emlékezik a nemzeti munkásmozgalom.

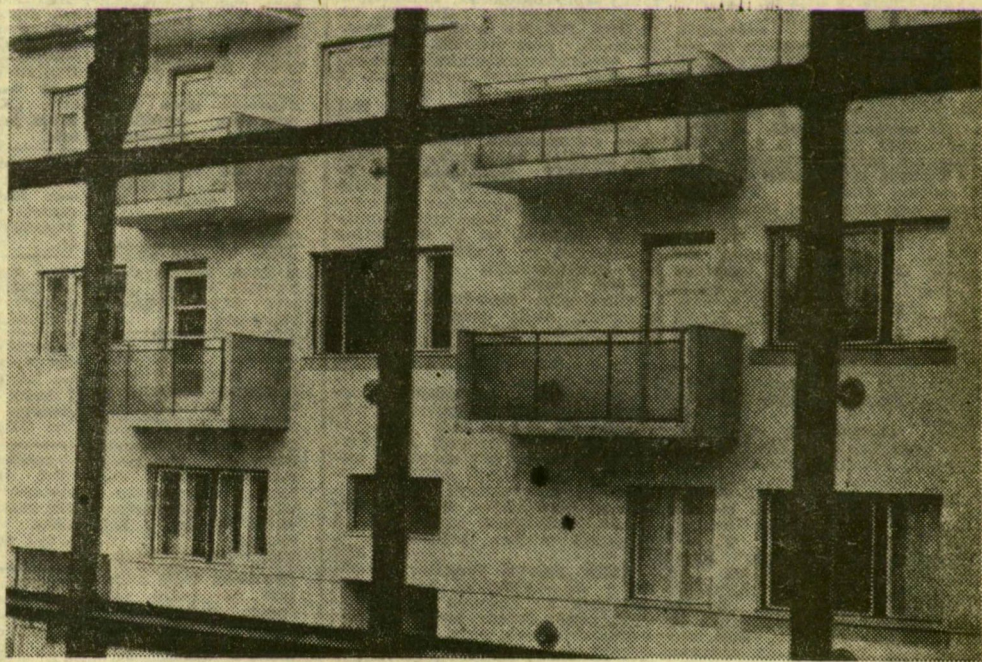
A vezető szervek mélysegén humánus párthatározatokat hoztak. A Pártélet leközölte a Politikai Bizottság december 10-i határozatát, amelynek lényege: fejlesztetni, de egyben könynyíteni is kell a körzeti pártszervezetek munkáját. A másik közölt határozatban a Központi Bizottság március 6-án a nyugdíjas párttagok helyzetére hozott (pártmunkájukra, tagdíjukra vonatkozó) fontos döntéseket.

Több írás a mezőgazdasági területek gazdasági és politikai feladatait boncolgatja. Közülük jelentőségével kiemelkedik dr. Tar Imre írása a tsz-pártszervezetek helyzetéről és feladatairól, s Horváth Károly elemzése a termelősövetkezetek meli létküzemági tevékenységének országos tapasztalatairól.

A propagandisták hasznos gondolatokat meríthetnek Kiss Judit írásából, amely a „többféle marxizmus” elvét cáfolja meg. A középiskolás fiatalok politikai oktatásának eddigi tapasztalatairól és fejlesztésének problémáiról Bakonyi Pál főigazgató-helyettes számol be. Jakab Sándor KB-tag cikke személyes élmények alapján született az Olasz Kommunista Párt XII. kongresszusáról.

A folyóirat egy kis írása elmondja, hogyan került a csongrádi múzeumba a jekaterinburgi VILÁGFORDALOM 1920. május 1-i száma.

Épült: 1957—1969

Kossuth utca 21/a

(53.) A rácsot nem kell komolyan venni, a Bálint Ferenc által tervezett új lakóépület még egyáltalán nem szorul tatarozásra. A gázkonvektorokkal fűtött lakások belvárosi kényelmet nyújtanak.

SZERDA,
1969. ÁPRILIS 2.

DÉLMAGYARORSZAG 5